

νοίας, και παροιμία προύκλυψεν «αἱ Ἰβύκου γέ-
ρανοι», ἰσοδύναμος οὖσα τῷ ῥητῷ τοῦ Μεγάλου.
"Ἐστὶ δίκης ὀφθαλμὸς ὁ; τὰ πᾶνθ' ὄρα."¹

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Ἡ προσφιλεστάτη ἐνασχόλησις τοῦ Βίκτω-
ρος Ἐμμανουήλ ἦτον ἡ θήρα, ἀλλὰ θήρα ἄνευ
τῆς συνήθους βασιλικῆς πομπῆς, τῶν λαμπρο-
στολιστῶν κυνηγαρχῶν, τῶν σαλπίγγων καὶ
τῶν ἐπὶ σφαγὴν ἀγομένων ἐλάφων. Πολλὰκις
διήρχετο νύκτας ὅλας μόνος ἐπὶ χιονοσκεπῶν
ὄρεων ἢ ἐντὸς τελευμάτων παραμονεῶν τῶ θή-
ραμα. Ἄλλ' ἐν Ῥώμῃ ἢ ἄγρα δὲν ἦτον ὡς ἐπὶ
τῶν ὄρεων τῆς Σαβοΐας ἄφθονος ἤρκειτο δὲ φο-
νεύων λαγωὺς καὶ πέρδικας. Πρὸ τίνος, θη-
ρεύων μόνος ἐν τοῖς περιχώροις τῆς αἰωνίας πό-
λεως, ἐπυροβόλησε καθ' ἑνὸς λαγωῦ ἄλλὰ κα-
τὰ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς στιγμὴν ἐπυροβόλει ἐτέ-
ρωθεν κατὰ τοῦ αὐτοῦ λαγωῦ καὶ εἰς προγά-
στωρ Ῥωμαῖος ἀστός. «Κύριε! ἀνέκραξεν ὁ
βασιλεὺς, τὸν λαγὼν ἐφόνευσα ἐγώ.»—«Μόνον
ἀνόητος ἄνθρωπος ἐμπορεῖ νὰ ἔχη τοιαύτην ἀ-
ξίωσιν», ἀπήντησεν ὁ ἄλλος ἡρεθισμένος.—«Ὁ
λαγὼς ἐφόνευθη ὑπ' ἐμοῦ, καὶ μοὶ ἀνήκει», εἶ-
πε καὶ πάλιν ὁ βασιλεὺς.—«Θὰ ἴδωμεν!» ἀ-
πεκρίθη ὁ ἄλλος. Τὰ ὄμματα τοῦ βασιλέως ἤ-
στραπτον ἐξ ὀργῆς συλλαβῶν δὲ τὸν ἀντίπα-
λον, ἤρξατο καταφέρειν κατ' αὐτοῦ πυκνὰ τὰ
γρονθοκοπήματα. Ἡ πάλῃ ὑπῆρξε πεισματώ-
δης ἄλλὰ νικητὴς ἔμεινεν ἐπὶ τέλους ὁ νικητὴς
τοῦ Παλέστρου καὶ ὁ ἀστός ἀπεμακρύνθη ἄνευ
τοῦ λαγωῦ, σωρεύων κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ
ἀντιπάλου του ὕβρεις καὶ ἀράς. Φθὰς εἰς τὴν
πόλιν τῆς πόλεως, ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ διέτα-
ξε τὸν αὐτόθι φρουροῦντα ἀξιωματικὸν νὰ πα-
ρακολουθήσῃ τὸν ἀστὸν καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὰ κατ'
αὐτόν. Μετὰ μίαν ὥραν ὁ ἀξιωματικὸς ἀνήγγ-
γειλεν εἰς τὸ Κυρινάλιον ὅτι ὁ δαρεὶς κυνηγὸς ἦν
χρηστός τις ξυλουργὸς οἰκῶν παρὰ τὴν Πύλῃν
τοῦ Λαοῦ. Πάραυτα ὁ βασιλεὺς διέταξε ν' ἀ-
ποσταλῇ βασιλικὸν ὄχημα καὶ νὰ μεταφέρῃ αὐ-
τὸν εἰς τὸ Κυρινάλιον. Ὁ ἀτυχὴς ξυλουργὸς δὲν
ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί ἔτρεχεν ὅποια δ' ὑπῆρ-
ξεν ἢ ἐκπληξίς του, ὅτε ἐμφανισθεὶς εἰς τὰ ἀ-
νάκτορα ἀνεγνώρισε τὸν βασιλέα ὡς τὸν ἀντι-
παλόν του! «Κύριε Σαλθίνη, εἶπεν ὁ βασιλεὺς
μετ' ἄκρας εὐπροσηγορίας, σοὶ ἐμήνυσα νὰ ἔλ-
θης, διότι ἐντὸς τοῦ λαγωῦ εὔρον σφαιρίδια μὴ
ἀνήκοντα εἰς τὸ ὄπλον μου καὶ ἐσκέφθην ὅτι τὸ
δικαιότερον εἶναι νὰ φάγωμεν τὸν λαγὼν καὶ οἱ
δύο ὁμοῦ.» Ταυτοχρόνως ἠνεώγη ἡ θύρα τοῦ ἐ-
στιατορίου καὶ ὁ βασιλεὺς ἤριστῃσε μετὰ τοῦ
ξυλουργοῦ.

* * *
Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ ἠγάπα νὰ περιτρέχῃ
ἀγνώριστος τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Μίαν ἐσπέ-

ραν, ἐνῶ περιεφέρετο μετὰ τοῦ Βισκόντη Βενό-
στα εἰς ἀπόκεντρόν τινα ὁδὸν, περιῆλθεν εἰς διέ-
νεξιν μετ' οἰνοβαροῦς νεοσυλλέκτου, ὅστις ἐπὶ
τέλους, ἀπολέσας τὴν ὑπομονὴν, ἐκτύπησε τὸν
βασιλέα. Ὁ Βίκτωρ, νεύσας εἰς τὸν Ὑπουργὸν
νὰ μὴ ἀναμιγῆ, ἀνέσυρε τὰ χειρίδια τοῦ ἐπεν-
δύτου του, ἤρπασε τὸν νεοσύλλεκτον ἐκ τῆς ὀ-
σφύος καὶ μετὰ πεισματώδη ἀντίστασιν ἐξρίψεν
αὐτὸν κατὰ γῆς· τότε δὲ εἶπεν αὐτῷ φιλικῶς·
«Εὐτυχία σου εἶναι, παληκάρι μου, ὅτι ἦσο ἀ-
σθενέστερός μου. Ἐάν ἦσο ἰσχυρότερος, θὰ σὲ
ἐβαλλον δέκα ἔτη εἰς τὰ δεσμά· τώρα λάβε
αὐτὰ τὰ 20 φράγκα καὶ ὑπαγε νὰ πῆς εἰς τὴν
ὕγειαν μου. Εἶμαι ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ.»

* * *
Εἰς αὐλικὸν τινα, κατακρίνοντα τὴν περὶ τὴν
ἀπονομὴν τῶν παρασῆμων ἀφειδίαν ἐν Ἰταλίᾳ,
ὁ βασιλεὺς ἀπήντησε μειδιῶν· «Ἐπάρχουσι δύο
πράγματα, ἅτινα δὲν ἐπιτρέπεται τις ν' ἀρνή-
ται εἰς αἰτοῦντα, καὶ ταῦτα εἶναι ἀνθοδέσμη
εἰς γυναῖκα καὶ παράσημον εἰς ἄνδρα.»

* * *
Ἄστειον εἶναι τὸ πάθημα Ἄγγλου τινὸς ἀν-
ταποκριτοῦ, ὅστις περιεφέρετο μίαν ἐσπέραν
πρὸ τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων ἐν Φλωρεντίᾳ,
ὅπως κατασκοπεύσῃ τὸν ἰδιωτικὸν βίον τοῦ
βασιλέως. Ἰδὼν ἐν μιᾷ τῶν πλαγιῶν θυρῶν τῶν
ἀνακτόρων ἄνθρωπον ἀτημελήτως ἐνδεδυμένον
καὶ καπνίζοντα ἀπαίσιον σιγάρον τῶν πέντε λε-
πτῶν, ἐκ τῶν λεγομένων Καβούρ, ἐπλησίασε
καὶ ἠρώτησε τίνι τρόπῳ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὰ ἱ-
διαίτερα βασιλικὰ δώματα. «Ἐλθετε μετ' ἐ-
μοῦ», ἀπήντησεν ὁ ἀγνωστος καὶ εἰσαγαγὼν
τὸν ἀνταποκριτὴν διὰ μικρᾶς κλίμακος εἰς τὰ
ἀνάκτορα, ἔδειξεν αὐτῷ τὰ πάντα, τὸν προσεκά-
λεσε νὰ καθῆσθαι, τῷ προσέφερε σιγάρον καὶ μετὰ
μακρὰν συνδιάλεξιν ἐσφιγξέ τὴν χεῖρά του. Μό-
νον ὅτε ἐξῆλθεν εἰς τὸν προθάλαμον, ὁ Ἄγγλος
ἐνόησεν ὅτι συνδιελέχθη μετὰ τοῦ βασιλέως
καὶ ἔμεινεν ἐνεός.

* * *
Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ ἦτο ἄσπονδος ἐχθρὸς
τῆς αὐλικῆς ἐθιμοτυπίας. Εἰς τὰ ἐπίσημα γεύ-
ματα παρεκάθητο ἐξ ἀνάγκης, ἀλλ' οὔτε ἔτρω-
γεν, οὔτε ἔπινεν. Λιτότατος περὶ τὴν διαίταν,
ἐτρέφετο δι' ὀλίγου ὀπτοῦ θηράματος, ὅπερ ὡς
ἐπὶ τὸ πολὺ ἐφόνευσεν ἰδίᾳ χεῖρί. Εἰς τοὺς χο-
ροὺς ὠμίλει μόνον μετὰ τῶν οἰκειοτέρων· ἀπέ-
φυγε δὲ τὰς συνδιαλέξεις μετὰ τῶν δεσποινῶν
τῆς ἀριστοκρατίας, πρὸς ἃς ὁμιλῶν δὲν ἤξευρε
τί νὰ εἴπῃ. Ἐν Μεδιολάνοις ἦτον μίαν ἐσπέραν
μεγάλῃ ὑποδοχῇ εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὁ δὲ αὐτάρ-
χης παρουσίαζε σωρηθὸν εἰς τὸν βασιλέα τὸ
ἄνθος τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Λομβαρδίας. Ὁ
δυστυχὴς Βίκτωρ ἐφαίνετο κατάκοπος ἐκ τῶν
φιλοσοφνημάτων, ἦτον πορφυροῦς καὶ ἔστρεφε
περὶ ἀνήσυχα βλέμματα, οἰνοεὶ ζητῶν ἀπολύ-

πρωσίν. Τέλος αἱ παρουσιάσεις ἐπερατώθησαν καὶ ὁ βασιλεὺς, πλησιάζας τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἑλβετίας, ἀντήλλαξέ τινας βιαίας λέξεις μετ' αὐτοῦ. Πάντες ἦσαν περιέργοι νὰ μάθωσι τί εἶπε σπουδαῖον ὁ Βίκτωρ πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς δημοκρατίας· ὁ δὲ ἀγαθὸς διπλωμάτης δὲν ἐδίστασε νὰ κορέσῃ τὴν περιέργειαν τῶν συναδέλφων του. «Δὲν μοὶ λέγετε, εἶχεν ἐρωτήσῃ ὁ βασιλεὺς, διασκεδάζετε σεις ἐδῶ;» — «Θαυμασίως, Μεγαλειότατε!» — «Ἐγὼ πλήττω τρομερὰ καὶ δὲν βλέπω τὴν ὥραν πότε νὰ τελευτήσῃ ἡ ὀχληρὰ κωμωδία.»

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ὁ ἄνθρωπος αἰωνίως ἐνασχολούμενος εἰς τὸ νὰ ἐποφθαλιμῇ ὅσα δὲν ἔχει, καὶ νὰ θρηνηῇ ὅσα πρὶν εἶχεν, ὀλίγας εὐρίσκει στιγμάς ἵνα χαρῇ ὅσα ἔχει.

* * Ἡ εὐφυΐα μεταβάλλει εἰς κυκλοφοροῦν νόμισμα τοὺς βώλους χρυσοῦ, ὅσοι ἀπεκτίθησαν διὰ τῆς μελέτης.

* * Ἡ σύνεσις ἐν συνναστροφῇ ἀναδεικνύεται οὐ μόνον περὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὅσα πρέπει νὰ λέγωνται ἢ νὰ σιωπῶνται, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς στιγμῆς καθ' ἣν πρέπει ταῦτα νὰ ῥηθῶσιν ἢ νὰ σιωπηθῶσιν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἰδοὺ κατὰ τὴν Ausland περίεργος ἀπόδειξις τῆς ἐπιδράσεως τῶν τόπων ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Γνωστὸν ὅτι ὁ Καύκασος κατοικεῖται ὑπὸ τῶν ὠραιότερων ἀνθρώπων τῆς γῆς. Τῷ 1816 ἑκατοντάδες τινες Βυρτεμβεργιανοὶ μετανάστευσαν εἰς τὰς πέραν τοῦ Καυκάσου χώρας καὶ ἀποκατεστάθησαν περὶ τὴν Τιφλίδα, εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ἰελισάβετπολ. Οἱ ἄποικοι εἶχον πρόσωπα μακρὰ τετράγωνα, τρίγας ξανθὰς ἢ ἐρυθράς, ὀφθαλμοὺς γαλανοὺς. Ἄλλ' εὐθύς ἀπὸ τῆς πρώτης γενεᾶς ὁ τύπος ἐβελτιώθη ὀλίγον. Πολλὰ παιδιὰ ἐγεννήθησαν ἔχοντα τρίγας καστανάς καὶ μέλανας ὀφθαλμοὺς.

Ἐπὶ τῆς δευτέρας δὲ γενεᾶς ἐπῆλθε τοιαύτη ἀλλοίωσις, ὥστε οὐδεὶς ἀναγνωρίζει ἔτι τὴν σουαδικὴν καταγωγὴν τῶν ἀποίκων. Μαῦραι τρίγας, μαῦροι ὀφθαλμοὶ εἶναι τὸ σύνθημα τὸ πρόσωπον ἐγένετο ἐπιμηκέστερον, τὸ ἀνάστημα μέτρον, χάριεν καὶ εὐκαμπτον.

Οἱ Βυρτεμβεργιανοὶ δὲ οὗτοι ἤρχοντο πάντοτε εἰς γάμου κοινωνίαν μετὰ γυναικῶν τῆς φυλῆς των, καὶ οὐχὶ μετὰ Γεωργιανῶν. Μόνον λοιπὸν ἡ ἐπίδρασις τοῦ τόπου ταχέως μετέβαλε τοὺς Σουαβοὺς εἰς Κιρκασίους.

Κατὰ τὸ 1838 συνέβη ἐν Λιμόγη τῆς Γαλλίας πυρκαϊά, ἣτις ἀπετέφρωσε τὸ ἐκεῖ παρθενωγαγεῖον τῶν παπικῶν καλογραϊῶν. Καὶ αἱ μὲν καλογραφαὶ καὶ αἱ μαθήτριάς ἐσπευσαν εὐθύς νὰ ἐξέλθωσιν ἀριθμηθεῖσαι ὅμως, ἀφοῦ ἐ-

ξήλθον, εὗρον ὅτι ἔλλιπεν ἐν μικρὸν κοράσιον πενταετὲς τὴν ἡλικίαν.

Τὸ δωμάτιον, εἰς ᾧ ἐκοιμᾶτο, διότι ἡ πυρκαϊὰ συνέβη τὴν νύκτα, ἦτο εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ κτιρίου, ὅπερ ἤδη ὀλόκληρον περιεβάλλετο ὑπὸ τῶν φλογῶν, καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ ζωὴν ἵνα σώσῃ τὴν ζωὴν ἐκεῖνου.

Αἴφνης ὅμως μία ἐκ τῶν μεγαλειτέρων νεανίδων ἐξελθοῦσα τῆς χορείας τῶν λοιπῶν, «Ἐγὼ, εἶπε, θὰ προσπαθῶ νὰ τὸ σώσω,» καὶ εὐθύς εἰσεπήδησε διὰ τῆς καιομένης θύρας καὶ ἐχάθη ἀπὸ τῆς ὕψεως τοῦ ἐκπεπληγμένου πλήθους!

Μετ' ὀλίγον δὲ ἐφάνη φέρουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸ ἡμικοιμώμενον κοράσιον, καὶ κατέθεσεν αὐτὸ μεταξὺ τῶν συμμαθητριῶν τῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐνθουσιωδῶν χειροκροτημάτων τοῦ λαοῦ.

Ὁ Βασιλεὺς Λουδοβίκος Φίλιππος μαθὼν τὸ περιστατικὸν ἐπεμψεν εἰς τὴν νεάνίδα τὸ χρυσοῦν παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς, λοχαγὸς δὲ τις, ὅστις ἐγένετο μάρτυς αὐτόπτης τοῦ ἥρωϊσμοῦ τῆς, ἔλαβεν αὐτὴν ὡς σύζυγον αὐτοῦ.

Ὁ λοχαγὸς ἐκεῖνος εἶναι ἤδη πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἡ δὲ ἥρωὺς ἐκεῖνη εἶναι ἡ κυρία Μακμαὼν!

Ἢ «Ὅταν οἱ Ἴνδοι τῆς Ἀμερικῆς θέλωσι νὰ συλλάβωσι πιθήκους ἢ νὰ καταστρέψωσιν αὐτοὺς, ἔρχονται εἰς τὰ δάση αὐτῶν φέροντες λεκάνας πλήρεις ὕδατος ἢ μέλιτος καὶ νίψαντες τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἐνώπιον τῶν πιθήκων ἀπέρχονται ἀντικαθιστώντες τὸ ἐν ταῖς λεκάναις ὕδωρ ἢ μέλι διὰ λεπτῆς κόλλας. Οἱ πίθηκοι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν προσερχόμενοι νίπτουσι ἐπίσης τὰ πρόσωπα αὐτῶν διὰ τῆς κόλλας καὶ κλείοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς τυφλοῦνται καὶ συλλαμβάνονται εὐκόλως. Εἰς ἄλλα μέρη φέρουσιν ὑποδήματα καὶ ἀφοῦ φορέσωσι καὶ ἐκβάλλωσιν αὐτὰ ἅπαξ καὶ δις, τὰ ἀλείφουσιν ἔσωθεν μὲ κόλλαν καὶ τὰ ἐγκαταλείπουσιν, οἱ δὲ πίθηκοι ἐρχόμενοι φοροῦσι τὰ ὑποδήματα καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ τὰ ἐκβάλλωσι, συλλαμβάνονται, διότι ἐμποδιζονται νὰ φύγωσι.

Ἢ Εἰς τινὰ ἀλληλογραφίαν δημοσιευθεῖσαν ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Αὐγούστου, λέγεται ὅτι εἰς τὰς νήσους Φιδίας (Πολυνησία) οἱ ἐγχώριοι ἤρχισαν ἐκπολιτισόμενοι. Ἀφ' ἧς ἀριθμὸς τις ἀποίκων ἐξ Αὐστραλίας ἀποκατέστη ἐκεῖ καὶ φροντίζει εἰς προμήθειαν τροφῶν τῶν κατοίκων ὁ καννιβαλισμὸς ἢ ἡ ἀνθρωποφαγία ἡλαττώθη ἐπὶ πολὺ. Πρὸ πολλοῦ χρόνου οὐδὲν παράδειγμα ἠκούσθη ἀνθρωποφαγίας. Ἄλλως τε δὲ καὶ οἱ ἐγχώριοι ἤρχισαν ἐννοοῦντες ὅτι εἶναι πολὺ βάρεια ἡ πληρωμὴ 16,000 λιρῶν στερλινῶν δι' ἕκαστον εὐρωπαϊόν, ὃν ἤθελον καταφάγει.

Εἰς Ἀναγνώστῃς.